

אורי זמברג:

רצייתי לשוב את מסורת הפטישים!

מי שער ברחוב דיזנגוף ביום החמישי בערב היה צריך לשפסף את עיניו יותר מפעם אחת, כדי להאמין שאינו חולם. בקטע שבין הכיכר המכוערת ובין שדרות בן-גוריון יכולת לפגוש אנשים מאושרים, פרצופים מחייכים. יותר מזה - יכולת לראות שוב מעגלי הורה וריקודי עם.

עם ישראל יצא לרחובות למחרת יום-העצמאות כדי לשמוח. בכל פינת רחוב היו בימות בידור, בית-הקפה "כסית" העניק מקום ואיפשר לשחקני "התיאטרון הקאמרי" לשיר משירי אלתרמן, יורם פולק הצחיק את התל-אביבים בעזרת תיאטרון הבובות שלו. ארבעה פונים גרו עגלה שעליה תזמורת, הנוף רוזן הרביץ חופעת פנטומימה בחלון-ראווה של חנות בגדים וארבע בובות-קס הרקידו את הקהל לצלילי דיסקו.

על כל העסק היפה הזה היה אחראי צעיר בן 30 בשם אורי זמברג, מנהל מדור הפסטיבלים של מחלקת האירועים בעיריית תל-אביב. הוא הפיק את החגיגה היפה ביותר שידעה העיר העברית הראשונה מזה זמן רב.

כשהתחלת לתכנן את מידרחוב יומי-העצמאות, איך ראית את זה?

דיזנגוף הוא הרחוב מס' 1 של תל-אביב ושל ישראל. יש לו הדינמיקה המיוחדת שלו. השונה מדינמיקה של כל רחוב אחר. ניסינו להתאים את האירוע לדינמיקה. רצינו לשוב את מסורת הפטישים ולעשות משהו תרבותי, להכניס תרבות טיפין-טיפין.

לקחנו, למשל, את להקת בת-שבע, אבל גם את זמר סוני ריי, לקחנו את להקת השחורים מדימונה, אבל גם את גגן הגיטארה הקלאסית דני בלאוטיין. לקחנו תזמורת ג'ז של אילן מוכיח ואת שחקני התיאטרון הקאמרי, והעסק עבד, פשוט עבד.

אגב, הקדיש לא מגיע רק לי. הוא מגיע גם לעוזרת הפקה שלי, שהיא בעצם מסיקה בוכות עצמה - יונית קורנפלד, אשה בת 26 שעבדה כמו חמור במיבצע הזה.

איך הצלחת להשתלט על כל החפפה? כמו בצבא - נתתי פקודה ואנשים ביצעו אותה. בכל בימה היה מנהל-בימה, ובכל קטע היה מנהל-קטע. הם היו כפופים למטה, שעליו פיקחתי. במטה היו מסות ומכשירי-קשר. בסך הכל עבדו 15 איש בכל המבצע.

איך התנהג הקהל? זה לא היה הקהל של יום-העצמאות, זה היה קהל תל-אביבי תרבותי, שעמד בכל הבימות. מחא כפיים והשתתף באורח פעיל במופעים. כשראיתי את הקהל עומד מול מופע פנטומימה של יורם בוקר ודורש הרוץ, ממש התרגשתי.

בעירייה יושבים פקידים. האם ראש-העירייה נתן לכם גיבוי, עזר לכם? עובי את זה.

גידי קראוז:

לחוש החיים דרך האדמה השתלטנית!

כפר-מלל, רמות-השבים, מגדאל וכפר-חדר הפכו בשנים האחרונות למושבת הבהמה. אם התושבים הוותיקים של איזור השרון רוצים לבוא בטעות אל מישחו בגלל העובדה הסוציולוגית הזאת, הכתובת היא הצעירה ג'ודי קראוז, מחלוצות ההגירה התל-אביבית לכפרי השרון.

ג'ודי עברה לרמתיים לפני שש שנים. היא והצעירת בתיה אפולו היו הראשונות בעקבותיהן באו שמות מפורסמים יותר ומפורסמים פחות.

ג'ודי, הנשואה ליגאל קראוז, האח הצעיר לבית קראוז, מתרחקת מאור הזרקורים, מדירה רגליה כמעט לחלוטין מהעיר הגדולה וחיה לה בבדידות מזהרת, בבית קטן בכפר-חדר, יחד עם בעלה ושתי בנותיה, מילי ועל. היא מסתגרת בסטודיו שלה, הצמוד לבית, וכל כמה שנים יוצאת בתערוכה. בשנים הקודמות הצגה בגלריות בתל-אביב, הפעם התרחקה עוד יותר, ובחרה להציג בגלריה קטנה ברמתיים.

למה אינך מציגה בגלריה תל-אביבית, למה ברמתיים?

אני חיה כאן, לא בתל-אביב. יותר חשוב לי שהאנשים שה יראו את עבודתי, מאשר אנשים ממקום אחר.

מדוע את מתרחקת ממרכזי התרבות והאמנות בארץ?

אני לא רוצה להיות מושפעת יותר מדי, כדי שלא יבלבלו לי את המוח. אני נמנעת מלקבל יותר מדי הדרכה איך לצייר ומה לחשוב. לגור הרחק מתל-אביב ולא להיות מעורבת - זו הבחירה שלי. הרבה יותר קל לי להיות מרוחקת ולהביט על הכול מהצד. אני צריכה להיות קרובה לאדמה, שהיא מאוד שתלטנית, ונעים לי להיות קרובה אליה. דרך האדמה אני מרגישה את עונות השנה, כל מה שקורה באוויר מרגישים על האדמה.

את מצוירת בהשמעת הכפר?

מאוד. כל החורף הסתובבתי עם כן של ציור, על הגב או באוטו. ציירתי פועלים בשדה, ציירתי זרחות, שקיעות, חילופי-עונות, שמש, אור - כל מה שראיתי וכל מה שהרגשתי. זהו, בעצם, נושא התערוכה.

למה את מציגה לעתים בליכך רחוקות?

אין לי הרבה עבודות. אני עובדת לאט. יש לי בעל-בית, ילדות. זה תמיד הולך האחד על השבון השני. אם אני מצוירת כל הזמן - הבעל הילדות טובלים, אם אני מקדישה את רוב הזמן לבעל ולילדות - הציור מונח. אין לזה פיתרון.

קשה לך להיפרד מציוריים?

לא. זה כמו חוויה ריגועית. כשאני גומרת ציור, אני זקוקה לו עוד יום, כדי להרגיש אותו ממש. אחר-כך אין לי קשר אליו עוד.

צפי הלפרין:

אוכנת החזרה למקורות עוזרת למכור סנדלים!

בדרך-כלל נמנע, העולם הזה" לעשות פירסומת-חינם. אך יש עסק אחד בארץ, שכמעט כל מי שנולד בה גדל איתו - "סנדלי נמרוד". כשהייתי ילדה בירושלים, לפני חג הפסח היתה נוסעת כל המשפחה לתל-אביב, לרחוב דיזנגוף, כדי לקנות סנדלים ב"נמרוד". אחר-כך נהגנו לאכול גלידה בקפה "שטרן" הממוך.

מאז הפכתי תל-אביבית, ואני ממשיכה במסורת - בכל פסח קונה לבתי סנדלי "נמרוד".

אבל נמרוד של היום זה לא מה שהיה פעם. את הגוון החום המסורתי של סנדלי התנ"ך החליפו אדום, ברונזה וכסף של דורין פרנקפורט. אחרי שנכחתי אפילו בתצוגת אופנה במלון תל-אביבי יוקרתי, החל-טתי שהעניין הזה טעון בירור.

נפשתי את צפי הלפרין, בתו של צבי רוזנבליט, אחד האחים-המייסדים של "נמרוד". צפי, הנשואה לצלם האופנה יקי הלפרין, היא כיום אחת מבעלי-המפעל - צעירה שטרם מלאו לה 30, וכבר אחראית על גילגול הכספים של המפעל הוותיק. יחד אתה מנהלים היום את המפעל עוד שלושה מבני הדור השני, כולם מתחת לגיל 30: אחיה, זוהר רוזנבליט, שהוא המעצב, בת דודתה, ליאורה לאסר, האחראית על השיוק המקומי, ובן-דודה, אורן רוזנבליט, שהוא מנהל המפעל.

צפי, מניין השם "נמרוד"?

הזקנים הגיעו ארצה מהולנד, שם היתה חנות נעלים ידועה בשם רובינזון קרוזו. הם חיפשו ציד עברי ומצאו את נמרוד.

היה קשה לשכנע את הזקנים לשנות את הסיגנון?

הם נורא התעקשו, אבל הבינו שאין דרך אחרת, אלא להכניס את הצעירים לעסקים. אהנו דרשנו להתרחב, הם רצו להישאר באותה מתכונת - חנות אחת בתל-אביב, הם אמרו שזה מספיק להם.

ולמה לכם זה לא הספיק?

כי עסק מגיע למצב שבו או שהוא גדל, או שהוא מת. הזקנים לא הבינו שאין לנו יותר בלעדיות על סנדלים תנ"כיים. יש תחרות שלא היתה קודם, תחרות שנוצרה מכיוון שהזקנים השאירו את השוק פתוח, כשהת-עקשו לשווק את הסנדלים רק בתל-אביב.

במה מתבטאים השינויים?

קודם כל, בכך שלקחנו את דורין פרנקפורט, שהיא אמנם מעצבת סנדלים תנ"כיים, אבל יותר מעודנות.

מה רע בעיצוב הקודם?

הבעיה היא שגנשים הפסיקו לנעול נמרוד, בגלל התדמית התנ"כית. מאז שדורין התחילה לעצב סנדלים, זה ממש נחטף. היתה לעסק תקופה קשה, אבל ייתכן שבגלל האופנה של הורה למקורות העסק עומד שוב על הרגליים. עכשיו אנחנו פשוט מוכרים טוב.